

Mindretal, at han har, ved at tage denne Betragtning uden Foranledning fra nogen Side, rettet en Anklage mod Rigsdagen for at have skønnet fejl. Nej, han siger ganske simpelt i Motiverne, at paa Grund af den Undtagelsesstilling, som er given, fordi man i Rigsdagen mente, at Banen vilde blive lukrativ, og efter at det har vist sig, at den ikke er lukrativ, finder han, at Billighed taler for at yde Erstatning. Naar da i det hele taget det ærede Medlem vedbliver at tale om Ansvar og Ansvar, skal jeg sige, at der har hverken fra Ministeriets eller Flertallets Side i denne Sag været Tale om Ansvar. Der har kun været Tale om Billighedshensyn eller Ikke-Billighedshensyn.

Ja, der kunde jo være adskillige Bemærkninger endnu at gøre, men jeg skal dog nøjes med at gøre en enkelt. Der var et Punkt, som den ærede Ordfører for Mindretallet ikke kom ind paa, men som de ærede Medlemmer, der have læst Betænkningen, muligvis ville have studset lidt over. Det er Slutningen af Mindretallets Betænkning, hvor der staar, at Alfred Christensen kunde have bygget Banen meget billigere, og saa siges der: „Saa meget er i hvert Fald sikkert, at han maa tilskrive sig selv sit meget store Tab — 200,000 Kr. — ved Overskridelserne paa Banens hele Anlæg; han foretrak nemlig, ifølge de Mindretallet foreliggende Dokumenter og Erklæringer, at engagere Hr. Ernst som Anlægsingeniør paa Grundlag af dennes eget Overslag til Beløb 700,000 Kr. og frasagde sig dermed det ham af et Førsterangs Entreprenørfirma, Gluud, Werner og Winkel, i 1894 gjorde og i 1898 — maaske med ringe Forhøjelse — fornyede Tilbud om at tage hele Anlægget i Entreprise for 650,000 Kr. Han tog altsaa ikke det Tilbud, som i og for sig var billigst, men navnlig udmærkede sig ved at fritage ham for alt Ansvar for mulige Overskridelser.“ Disse Dokumenter, som det ærede Mindretal har liggende, som skulde afgive Bevis, har Flertallet ogsaa faaet forelagt, og jeg maa sige, at jeg kan ikke slutte mig til den Opfattelse af disse Dokumenter, som det ærede Mindretal har gjort gældende. Dokumenterne bestaa i et Brev fra en af Ingeniørerne, Ingeniør Werner, hvori han siger, at de have gjort et Tilbud i 1894, og at dette Tilbud „blev afgivet paa Basis af de daværende Konjunkturer og saaledes, at hvad selve Ekspropriationsbeløbet med Renter men uden Kommissions- og Landinspektørforretninger gik under 100,000 Kr.,

skulde vi afgive til Bestyrelsen, medens der skulde godtgøres os, hvad nævnte Sum maatte blive overskreden med, eventuelt med Aktier i Banen.“ Det var nu det første. Der var altsaa denne Betingelse, at hvad Ekspropriationsudgifterne gik under 100,000 Kr., skulde Bestyrelsen have, og hvad de gik over denne Sum, skulde den lægge til. Der maa jeg nu sige, at Ekspropriationsudgifterne, saa vidt jeg kan skønne, ere gaaede meget betydeligt over de 100,000 Kr. Ekspropriationen var anslaaet i Statsbaneanlægenes Overslag til 122,000 Kr., og Overskridelsen er 47,000 Kr., den har altsaa kostet ca. 170,000 Kr.; saa ganske uden Ansvar for mulige Overskridelser var Firmaet ikke paa Basis af dette Tilbud. Men det var et Tilbud i 1894. Saa siger den samme Ingeniør, at „i 1898 optoges Forhandlingen igen uden nogen væsentlig Forandring i Forholdene fra 1894, uden for saa vidt der ønskedes leveret et Lokomotiv til.“ Det er rimeligvis paa denne Sætning, at Mindretallet i god Tro har skrevet de Ord, som de have skrevet i Slutningen af Betænkningen. Jeg kan nu ikke læse de Ord paa den Maade, at der deraf skulde følge, at dette Ingeniørfirma i 1898 har givet det samme Tilbud — med en lille Overskridelse staar der vistnok — som i 1894. Nej, der staar ikke andet i Brevet, end at i 1898 „optoges Forhandlingerne igen uden nogen væsentlig Forandring i Forholdene fra 1894.“ Men det vil ikke sige uden nogen væsentlig Forandring i Prisforholdene; det vil blot sige: uden Forandring i Banens Anlæg og Banens Vej. Disse Forhandlinger førte ikke til noget. Der staar nemlig senere: „Imidlertid opfordrede vi Bestyrelsen til nærmere at angive, hvorledes Forholdene ved Tilslutning til Kystbanen ønskes ordnede. . . Herefter hørte vi intet til Sagen, før vi ad anden Vej erfarede, at Bestyrelsen havde overdraget til Statsbaneanlægene at anlægge Banen. I April 1899 blev Underbygningen til Banen udbudt offentlig. Vi gjorde et Tilbud, men bleve ikke lavest bydende.“ Paa dette Brev forekommer det mig ikke, at man kan skønne det, som Mindretallet har skønnet her.

Ja, jeg skal ikke trætte det høje Ting længere. Det forekommer mig, at denne Mindretallets Betænkning er i alt for høj Grad aggressiv, og at Sagen i det hele taget fra Mindretallets Side er pustet op til en Højde, som den slet ikke fortjener. Det er ganske vist, at dette Spørgsmaal, om man skal yde dette, eller man ikke